

maaske maa have Lov til at læse et ganske kort Stykke op: „Naar man her har foreslaaet for Checks og lignende Anvisninger et Stempel i Lighed med, hvad der findes i de fleste andre Landes Lovgivning,” — men det have vi altsaa hidtil været fri for; vi have været de dygtige og kloge paa det Punkt, medens de andre have været bebyrdede med disse Ting — „er Grunden hertil, at man i et saadant Stempel i Forbindelse med det i § 92 foreslaaede Noteringsstempel og til en vis Grad ogsaa med de forhøjede Veksel- og Aktiestempler har ment at kunne finde et Ækvivalent for en egentlig Børsskat, som gentagne Gange har været under Overvejelse, men som man i alt Fald for nærværende Tid ikke tror at burde fremkomme med Forslag om.” Altsaa, der er noget, der hedder en Børsskat. Ingen her i denne Sal, maaske med Undtagelse af den højtærede Finansminister og hans allernærmeste fortrolige, aner, hvorledes Finansministeren har tænkt sig at udforme Ordet Børsskat i det virkelige Liv. Ingen af os aner, hvad der menes med Ordet Børsskat. Men fordi Finansministeren ikke anser Tidspunktet for gunstigt til at fremkomme med Forslag om noget, som kaldes Børsskat, noget, som for os andre altsaa er det store ubekendte x, derfor skal der lægges Skat paa Checks, det er den eneste Begrundelse; anden er der ikke. Jeg ved ikke, om den Grund tilfredsstillende er Medlem fra Bælum. I saa Tilfælde vil jeg sige, at han er mere nøjsom i Retning af at lade sig tilfredsstillende end jeg.

En anden Ting, jeg finder Anledning til at omtale, er Forholdet mellem Banker og Sparekasser. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt det oprindelig har været rigtigt; at Bankerne kunde etablere sig som Sparekasser, skønt de vare Banker og sikrede deres Kapitaler paa en helt anden Maade og anvendte og — som det har vist sig efter 1908 — destillerede deres Penge paa en anden Maade end Sparekasserne, om jeg end maa sige, at ogsaa blandt Sparekasserne er der nogle, der have givet os, om ikke hæderlige saa dog fremtrædende Eksempler paa Destillation af Pengene. Men oprindelig var det altsaa saaledes, at Banker kunde etablere sig som Sparekasser og kunde faa Stempelbegunstigelse paa deres Kontrabøger, naar de søgte derom. Det passede imidlertid ikke med en Sparekassedirektørs Interesser, som den Gang var Leder af en Sparekasse her i København og samtidig var Justitsminister og som ganske egenmægtigt, uden nogen som helst anden Grund end den, at det ikke passede

ham, nægtede fremtidige Tilladelser i den Retning. De hæderlige Mænd — den højtærede Finansminister har selv kaldt dem hæderlige og dygtige Mænd — der have siddet i Stempellovkommissionen, have været enige om, at saaledes kunde det ikke blive ved at være; ikke blot de gamle Banker, men ogsaa de nye maatte kunne faa denne Begunstigelse, naar de ellers opfyldte Betingelserne; saa kunde man jo sikre Sparerne ved at trykke foran i Kontrabogen, at de paa den indskudte Penge ikke vare underkastede Regeringens Sparekassekontrol, saaledes at Sparerne selv kunde tage sig i Agt, medens Indskud paa almindelige Sparekassebøger jo ere sikrede ved Regeringens Kontrol. Det har jo for Resten vist sig, at i den Sparekasse, som det gik rent galt med, vare Sparerne ogsaa sikrede ved Regeringens Sparekassekontrol, og alle de Banker, hvis Spareindskydere ikke vare sikrede ved denne Regeringskontrol, have ikke sat saa meget til som denne. Dette har den højtærede Finansminister imidlertid ikke villet tage Hensyn til, men han har fastholdt, at der ikke skal kunne gives Tilladelse for Fremtiden for nye Banker til at faa denne Begunstigelse, medens den nok skulde kunne gælde for de gamle. Derigennem opstaar en Uretfærdighed. Man siger, at vi have Banker nok; det indrømmer jeg, og jeg skulde næsten tro, at vi have alt for mange Banker, i alt Fald har jeg ikke set, der er kommet nogen Velsignelse for vort Samfund ved hele den Mængde nye Banker, der er lavet. Men paa den anden Side skulle vi, der leve under Grundlovens Næringsfrihed, ikke sætte en Stopper for Dannelsen af nye Banker. Vi bør ikke give de gamle Banker Lov til at beholde en Rettighed, som vi ville nægte enhver Bank i Fremtiden; enhver Bank, der opfylder de Betingelser, der kræves, lige saa godt som de gamle Banker, maa ogsaa kunne faa de samme Rettigheder som disse. Men det er der her sat en Stopper for, og det finder jeg er ganske uretfærdigt.

Der er nogle andre Smaating, jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa. Jeg finder, at det er glubende, at vi samtidig med de høje Tinglæsningsgebyrer, der blive slaede fast for lange Tider, hvis dette Lovforslag bliver til Lov — hvad Guderne forbyde, hvis det ikke skulde lykkes mig — bestemmer, at naar disse Dokumenter ere blevne tinglæste for disse svimlende Gebyrer, saa kunde de udslettes for Halvdelen af Gebyret. Det er ganske uretfærdigt. Man kan sige som saa: Naar vi stifte et